

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/185/2024
Identifikačné číslo spisu: 3116219539
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:3116219539.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ V. Z. M., narodeného X. N. XXXX, C. XX, 2b/ J. Č., narodenej XX. N. XXXX, U. U., L. C. XXX/XX, 2c/ I. M., narodeného XX. N.W. XXXX, U.Č. U., I. XXXX/XX, 3/ I. I.O., narodenej XX. N. XXXX, C. XXX, 4/ C. M., narodeného X. I. XXXX, C. XXX, 5/ K. G., narodenej XX. I. XXXX, H. XX, 6/ F. C., narodenej X. S. XXXX, G. XX, 7/ S. M., narodeného XX. Z. XXXX, C. XXX, zastúpených advokátom Mgr. Ľubomírom Dvorským, Trenčín, Nám. sv. Anny 361/20, proti žalovaným 1/ C. B., narodenej XX. B. XXXX, C. XXX, zastúpenej advokátkou JUDr. Annou Žedényiovou, Trenčín, Palackého 85/5, 2/ J. I., narodenej XX. I. XXXX, H. M. XXXX/X, 3/ E. M., narodenému XX. S. XXXX, S. T. D., Y.M. XXXX/XX, 4/ M. M., narodenému XX. S. XXXX, S. T. D., X. V.. XX/XX, o neplatnosť závetu, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 11C/159/2016, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 22. mája 2024 sp. zn. 5Co/9/2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 22. mája 2024 sp. zn. 5Co/9/2024 a rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 11C/159/2016-143 z 25. novembra 2022 v spojení s opravným uznesením č. k. 11C/159/2016-177 z 23. novembra 2023 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie.

Uznesenia Okresného súdu Trenčín č. k. 11C/159/2016-199 z 28. júna 2024 v spojení s uznesením č. k. 11C/159/2016-225 z 3. októbra 2024 z r u š u j e.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 11C/159/2016-143 z 25. novembra 2022 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že závet spísaný poručiteľom Y. M. je neplatný; žalovanej 1/ priznal proti žalobcom 1/, 2a/, 2b/, 2c/, 3/, 4/, 5/, 6/, 7/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %; žalovaným 2/, 3/ a 4/ náhradu trov konania nepriznal. Opravným uznesením č. k. 11C/159/2016-177 z 23. novembra 2023 opravil výrokovú časť rozsudku č. k. 11C/159/2016-143 z 25. novembra 2022 vo výroku o trovách konania.

1.1. Žalobcovia sa v spore domáhali určenia, že závet spísaný poručiteľom Y. M., zomrelým dňa XX.

N. XXXX je neplatný z dôvodu, že v dedičskom konaní bol predložený holografný závet, ktorý mal spísať vlastnou rukou a v ňom odkázal všetok svoj majetok svojej sestre - žalovanej 1/. V dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. 12D/106/2016, Dnot 39/2016 súdnou komisárkou N.. Ž. C.B., dedičia namietali neplatnosť predloženého závetu z dôvodu rozličného druhu písma v záвете, ako aj z dôvodu jeho nenapísania poručiťelom v celosti vlastnou rukou. Zároveň tvrdili, že poručiťelov zdravotný stav v čase spísania jeho závetu mu neumožňoval ho spísať, pretože nevedel reálne posúdiť a chápať zmysel a účel závetu.

1.2. Súd prvej inštancie právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 476 ods. 1 a 2, § 476a Občianskeho zákonníka, § 137 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a konštatoval, že existencia naliehavého právneho záujmu vyplýva z ustanovenia § 192 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“). Na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že holografný závet, ktorý bol spísaný poručiťelom, spĺňa zákonom stanovené náležitosti podľa ustanovenia § 476a Občianskeho zákonníka, je napísaný a podpísaný poručiťelom, v písomnej forme, obsahuje aj deň, mesiac a rok, kedy bol spísaný. Z predloženého závetu je nesporné, že ide o listinu spísanú určito a zrozumiteľne, v slovenskom jazyku, na jednej strane papiera a je podpísaný menom poručiťela s jeho podpisom. V konaní nebolo preukázané, že by bol v záвете napísaný text prípadne dátum uvedený niekým iným než osobou, ktorá je podpísaná poručiťelom. V konaní neboli tvrdené také vady, ktoré popretie závetu robia hodnoverným a doložené takými skutočnosťami, ktoré sú schopné vzbudiť pochybnosti o pravosti závetu poručiťela. Žalobcovia už v dedičskom konaní namietali, že v predloženom záвете je použitých viacero druhov písma od rozličných osôb, že závet nebol v celosti napísaný poručiťelom a že ide o alografný závet. Na preukázanie tvrdení o absencii spísania závetu a jeho podpísania poručiťelom a po ich doplnení i o jeho zdravotnej nespôsobilosti spísať závet, žalobcovia nepredložili žiaden dôkaz, ani podľa svojho záverečného stanoviska žiaden dôkaz nenavrhl na preukázanie uvedených tvrdení vykonať. Vzhľadom na to, že žalobcovia nepredložili súdu dôkazy, ktoré by viedli k zisteniu skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné a rozumné pochybnosti, keď nepreukázali nimi uvádzané tvrdenia, súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 262 v spojení s § 255 CSP.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 22. mája 2024 sp. zn. 5Co/9/2024 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie; žalovanej 1/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcom 1/, 2b/, 2c/, 3/, 4/, 5/, 6/, 7/ v plnom rozsahu; žalovaným 2/, 3/ a 4/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení skonštatoval, zistenie skutkového stavu v dostatočnom rozsahu, na základe ktorého dospel k správne právne posúdeniu. Zároveň sa stotožnil aj s jeho odôvodnením. Na doplnenie a k uplatneným odvolacím námietkam následne uviedol, že zo závetu zo 17. decembra 2011 vyplýva, že je písaný rukou poručiťela, pričom tento závet bol zriadený pre prípad svojej smrti. V záвете poručiťel prehlásil, že jeho majetok hnutelný, nehnuteľný po jeho smrti zdedí jeho sestra C. B.Y. rodená M.Á. a v záвете je rukou zapísaný dátum dňa 17. decembra 2011 v C.. Podpis poručiťela sa nachádza pod dátumom. Text závetu je napísaný čitateľným písaným písmom, ako aj podpis poručiťela na ňom. Pri uvedení miesta spísania závetu, označení rodného čísla poručiťela, mena dedičky je použité tlačené písmo. Zároveň je v záвете výslovne uvedené, že poručiťel toto rozhodnutie robí pri plnom vedomí, bez nátlaku, tiesne a nahovárania. Pre platnosť vlastnoručného holografného závetu v zmysle § 476a Občianskeho zákonníka sa vyžaduje po formálnej stránke, aby ho napísal priamo poručiťel a to písaným písmom, ktorý je prejavom jeho osobnosti vyplývajúcej z jeho rukopisu s tým, že môže ísť o akúkoľvek abecedu, aj o použitie tlačeneho písma, avšak nesmie ísť o mechanické znaky alebo použitie mechanických písacích pomôcok a písmo musí byť čitateľné. Nevyhnutnou podmienkou platnosti závetu je podpis, ktorý musí dostatočne identifikovať pisateľa a musí obsahovať dátum, kedy bol podpísaný. Účelom prísnych požiadaviek na formálne obsahové náležitosti závetu je naplnenie poslednej vôle poručiťela a ochrana dedičov so zreteľom na skutočnosť, že účinky závetu nastávajú v čase, keď sa k nemu poručiťel nemôže vyjadriť. V kontexte uvedeného skonštatoval, že z hľadiska formálneho, predmetný holografný závet, ktorý bol spísaný poručiťelom, spĺňa zákonom stanovené náležitosti podľa

§ 476a Občianskeho zákonníka, teda je napísaný a podpísaný poručiťom, obsahuje deň, mesiac, rok, kedy bol spísaný. Je pravdou, že žalobcovia už v dedičskom konaní namietali, že v predložennom závetu je použitých viacero druhov písma od rozličných osôb, avšak na preukázanie tejto skutočnosti žiaden dôkaz v konaní nepredložili, tvrdiac, že je to žalovaná 1/, ktorá má preukazovať, že závet bol skutočne napísaný a podpísaný vlastnou rukou poručiťa a zároveň, že je to žalovaná 1/, ktorá má preukázať, že poručiť bol zdravotne spôsobilý na spísanie takejto listiny. K otázke dôkazného bremena ohľadom spochybňovania pravosti závetu spísaného vo forme súkromnej listiny (holografného závetu), resp. v prípade ak vykonaným dokazovaním nie je možné prijať jednoznačný záver o tom, či závet napísal poručiť a ani záver o tom, že tak nespravil, v koho prospech táto situácia svedčí, odvolací súd poukázal na právne závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. sp. zn. 4Cdo/13/2009, 6Cdo/81/2010 a následne akcentoval, že za stavu, kedy žalobcovia boli odkázaní dedičským súdom na určenie neplatnosti závetu, ktorý spochybnili v dedičskom konaní, to znamená, že sa usilovali o zmenu tzv. pokojného stavu voči žalovanej 1/ tvrdením, že závet nebol poručiťom vlastnoručne podpísaný a napísaný, bez bližšej špecifikácie dôvodu nenapísania a nepodpísania závetu. Jedná sa o situáciu stavu non liquet, kedy žalobcovia neboli schopní poskytnúť dostatok potrebných porovnávacích podkladov obsahujúcich vzorky písma poručiťa z daného obdobia a dostali sa tak do dôkaznej núdze. Tvrdenie, že poručiť predmetný závet vlastnoručne nenapísal, neboli schopní v súdnom spore preukázať. Nedošlo tak k presunu dôkazného bremena na žalovanú 1/. Na základe uvedeného odvolací súd ustálil, že súd prvej inštancie dospel k správneému záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcov, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

2.2. Následne odvolací súd citujúc ustanovenie § 476 ods. 1 až 3, § 476a Občianskeho zákonníka uviedol, že vlastnoručný závet je najčastejšou formou súkromného závetu. Pri hodnotení súkromnej listiny v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, spočíva dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania pravosti súkromnej listiny na tej strane, ktorá zo skutočnosti v listine uvedených vyvodzuje pre seba priaznivé právne následky. Samotné nijako nešpecifikované popieranie pravosti súkromnej listiny, nemôže mať za následok oslabenie jej dôkaznej sily. Pri hodnotení dôkazov sa uplatní skutková domnienka, podľa ktorej, ak je preukázaná pravosť súkromnej listiny, považuje sa za správnu, zodpovedajúcu vôli vystaviteľa. Samotné popieranie pravosti súkromnej listiny neznamená a priori vznik dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena týkajúceho sa pravdivosti súkromnej listiny tej strany, ktorá zo skutočností uvádzanej v súkromnej listine vyvodzuje pre seba priaznivé následky. V danom prípade žalobcovia odvodzovali namietanú neplatnosť závetu z tvrdenia, že závet poručiť vlastnoručne nenapísal a ani nepodpísal. Žalobcov teda zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie uvedených tvrdení. Z dôvodu nedostatku porovnávacieho materiálu, však v konaní nebolo možné nariadiť znalecké dokazovanie za účelom overenia ich tvrdenia. Negatívna dôkazná teória sa uplatní vtedy, keď nemožno neexistenciu určitej skutočnosti dokázať prostredníctvom tvrdenia iných pozitívnych skutočností. Tvrdenie žalobcov, že poručiť nenapísal vlastnoručne závet, je síce negatívnym skutkovým tvrdením, ale v danom prípade nespôsobuje prenos dôkazného bremena na žalovanú 1/, keďže žalobcovia uvedené tvrdenie v spore nepreukázali. Odvolací súd citujúc právny záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/93/2022, v zmysle ktorého dôkazné bremeno spočíva na žalobcovi s tým, že v situácii non liquet sú to žalobcovia, ktorí sa spochybnili predložený závet žalovanou 1/, preto z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žaloba musela byť zamietnutá. K rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré žalobcovia poukázali a to sp. zn. 5Cdo/174/2013, 6MCdo/17/2010 a 4Obdo/36/2017 poznamenal, že z dôvodu odlišných skutkových zistení, závery z nich vyplývajúce neboli použiteľné na danú vec. Na záver podotkol, že ak by znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že závet napísal a aj podpísal poručiť, žalobcovia by museli preukázať, že v čase spísania závetu poručiť nebol právne spôsobilý na takýto úkon. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia (ďalej len „dovolatelia“), ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP. Namietali nesprávnosť riešenia právnej otázky týkajúcej sa posúdenia na kom spočíva dôkazné bremeno ohľadom preukázania (ne)pravosti súkromnej listiny - holografného závetu. Poukázali na rozhodnutie najvyššieho

súdu sp. zn. 1Cdo/93/2022, ktorým bolo o uvedenej otázke rozhodnuté rozdielne ako v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/187/2022, 4Cdo/13/2009, 2Cdo/199/2005, 1Cdo/15/2003, 4Obdo/50/2018 a 5Obdo/51/2020. Argumentovali tým, že z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že pri spochybňovaní pravosti súkromnej listiny stačí formálne popretie jej správnosti druhým účastníkom, aby nastúpila dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno toho účastníka, ktorý tvrdil skutočnosť, ktoré mali byť súkromnou listinou preukázané (sp. zn. 9Cdo/187/2022, 2Cdo/199/2005, 1Cdo/15/2003). Inak povedané pri spochybnení pravosti súkromnej listiny nastupuje dôkazné bremeno toho, kto si z tejto listiny vyvodzuje priaznivé účinky. Tento ustálený právny názor je podporený aj rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) napr. sp. zn. III. ÚS 120/2020, I. ÚS 169/2015. Taktiež poukázali na judikát R 14/2010, z ktorého právnu vetu citovali. Dovolatelia považovali obsah napadnutého rozhodnutia za zmätočný z dôvodu, že odvolací súd v mnohých tvrdeniach sa stotožnil s názorom žalobcov, avšak následne tvrdenia poprel, v ich neprospech. V tejto súvislosti poukázali na jednotlivé body odôvodnenia napadnutého rozhodnutia napr. 26. až 30., 32., 36. Vo vzťahu k rozhodnutiu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 38/2015 podotkli, že súd absolútne nepožadoval aj od žalovaných, aby preukázali ich tvrdenia o tom, že závet bol napísaný vlastnou rukou poručiťľa. V kontexte uvedeného zdôraznili, že žalobcovia boli na podanie žaloby odkázaní notárom, s čím nesúhlasili, lebo dedičské právo sa nemohlo javiť slabšie. Na základe takého donútenia súd nemôže konať a požadovať a prikladať bremeno len žalobcom bez toho, aby žalovaní nemali akékoľvek povinnosti dokazovania. Vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 30. januára 2024 sp. zn. 1Cdo/93/2022 dovolatelia dôvodili, že právny záver z neho vyplývajúci je v prísrom rozpore s ustálenou judikatúrou, s názormi uvedenými v komentároch k zákonu, v odbornej literatúre, či v odborných článkoch. Dovolatelia zdôraznili, že sa v konaní pokúšali preukázať (ne)platnosť danej listiny, konali na základe výzvy súdu v dedičskom konaní a následne aj na základe prejavu a konania súdu prvej inštancie. Žalovaná 1/ mala prístup do domu poručiťľa, avšak podľa jej vyjadrenia poručiťľ nezanechal žiadne listiny, na ktorých by bol jeho rukopis, či ďalšie podpisy. Spochybnili záver súdov, na základe čoho dospeli k záveru o platnosti a pravosti závetu. Tvrdili, že stav z listiny tvorí akési štádium neutrality, ktorá nepreukazuje právo ani jedného účastníka, nakoľko sa nevie, či táto súkromná listina je pravá a platná. Súd nemôže rozhodnúť o právach a povinnostiach na základe listiny, o ktorej nie je presvedčený, že je pravá. V danom prípade nedošlo k nepreukázaniu nepravosti listiny, ani vôbec nedošlo k posudzovaniu (ne)pravosti listiny. Napokon súd si nesplnil povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 176 ods. 2 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“), lebo neskúmal a nezistil, či je závet v súlade s hmotným právom. Na záver dodali, že pre súdy sú potrebné a prihliadať môžu len na pravé dôkazy, teda také dôkazy, o ktorých pravosti sú bez akýchkoľvek pochyb presvedčené. Navrhli napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň predložili návrh na odklad právoplatnosti rozhodnutia z dôvodu možného pokračovania v dedičskom konaní. Nadobudnutie vlastníckeho práva závetným dedičom, by bolo veľkým zásahom, ktorým by mohli byť spôsobené značné škody, nakoľko závetná dedička už neraz scudzila nehnuteľnosti svojím rodinným príslušníkom. Právoplatne skončené konanie umožňuje pokračovať v dedičskom konaní a je tak len na vôli notára resp. súdu, či bude v konaní pokračovať a určí pozostalosť závetnej dedičke. Uplatnili si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k dovolaniu poukázala na zmysel dôkazného bremena, ktorým je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej a i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno spočíva na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Podľa jej názoru bolo povinnosťou žalobcov v spore preukázať nimi uvádzané skutkové tvrdenia. V prípade vyslovenia neplatnosti závetu by aj žalobcovia dedili ako zákonní dedičia po poručiťľovi, teda by mali majetkový prospech. Spochybnenie závetu bez konkrétnych dôkazov sú len ničím nepodložené tvrdenia, kedy súd na základe len takýchto tvrdení nemôže priznať právo žalobcom. Navrhla dovolanie zamietnuť. Uplatnila si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Žalovaní 2/ až 4/ písomné vyjadrenie k dovolaniu nepredložili.

6. Podľa § 444 ods. 2 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) nezistil splnenie podmienok pre vyhovie návrhu na odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, pred preskúmaním dovolaním napadnutého rozhodnutia, preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

8. Dovolací súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

9. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

10. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

11. Podľa § 421 ods.1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom, rozhodovaná rozdielne.

12. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

13. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková. Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení, môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

15. Dovolací súd posudzujúč prípustnosť dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 421 ods.1 písm. a) a písm. c) CSP v súlade s § 432 CSP v spojení s § 124 CSP (I. ÚS 51/2020), v snahe autenticky porozumieť textu dovolania (IV. ÚS 15/2021, I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019) dospel k záveru, že vymedzená právna otázka týkajúca sa posúdenia na kom spočíva dôkazné bremeno ohľadom preukázania (ne)pravosti súkromnej listiny - holografného závetu, zodpovedá náležitostiam vyplývajúcim z § 432 CSP, preto konštatuje procesnú prípustnosť podaného dovolania uplatneného podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Následne sa v rámci dovolacieho prieskumu zaoberal podstatou uplatnenej dovolacej argumentácie žalobcov a preskúmaval, či napadnutým rozhodnutím došlo k naplneniu uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP (R 71/2018, R 83/2018).

16. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že predmetom sporu je namietaná neplatnosť závetu zo 17. decembra 2011 spísaného poručiťom Y. M., narodeným dňa XX. I. XXXX, zomrelým dňa XX. N. XXXX, naposledy bytom C., ktorým odkázal hnutelný a nehnuteľný majetok žalovanej 1/. Žalobcovia ako dedičia zo zákona v tretej dedičskej skupine podľa § 473 Občianskeho zákonníka, v dedičskom konaní vedenom na Notárskom úrade N. Ž. C., pod sp. zn. 12D/106/2016, Dnot 39/2016 namietali neplatnosť predloženého závetu z dôvodu rozličného druhu písma od rozličných osôb, ako aj, že závet nebol napísaný a podpísaný v celosti vlastnou rukou poručiťa, preto boli odkázaní na podanie žaloby o určenie neplatnosti závetu. Pri posúdení riešenej otázky posúdenia, ktorá sporová strana má dôkazné bremeno v prípade spochybňovania pravosti súkromnej listiny, odvolací súd vychádzal z právneho názoru vyplývajúceho z rozsudku najvyššieho súdu z 30. januára 2024 sp. zn. 1Cdo/93/2022 v skutkovo obdobnej veci, v zmysle ktorého v situácii non liquet dôkazné bremeno spočíva na žalobcoch, ktorí sa usilujú o zmenu pokojného stavu spochybňovaním platnosti závetu predloženého v dedičskom konaní. Z dôvodu dôkaznej núdze, keďže tvrdenia ich neboli schopní preukázať, neunesli dôkazné bremeno, preto žaloba bola zamietnutá. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí v závere podotkol, že ak by sa po prípadnom znaleckom dokazovaní preukázalo, že závet je napísaný a podpísaný vlastnou rukou poručiťa, bolo by opätovne na žalobcoch preukázať tvrdenia o tom, že poručiť v čase spísania závetu nebol na takýto úkon právne spôsobilý. Dôkazné bremeno by spočívalo opäť na žalobcoch.

17. Dovolatelia v rámci namietaného nesprávneho právneho posúdenia dôkazného bremena v prípade spochybňovania pravosti súkromnej listiny namietali, že rozhodnutie najvyššieho súdu z 30. januára 2024 sp. zn. 1Cdo/93/2022 sa nepovažuje za ustálenú rozhodovaciu prax, s ktorou je v prísnom rozpore. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/187/2022, 4Cdo/13/2009, 2Cdo/199/2005, 1Cdo/15/03, R 14/2010, 4Obdo/50/2018, so zdôraznením ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v názore, v zmysle ktorého pri súkromnej listine stačí formálne popretie jej správnosti druhým účastníkom, aby nastúpila dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno toho účastníka, ktorý tvrdil skutočnosti, ktoré mali byť súkromnou listinou preukázané. Inak povedané pri spochybnení pravosti súkromnej listiny nastupuje dôkazné bremeno toho, kto si z tejto listiny vyvodzuje priaznivé účinky. Tento ustálený právny názor je podporený aj rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky napríklad sp. zn. III. ÚS 120/2020, I. ÚS 169/2015. Podľa názoru dovolateľov sa odvolací súd pri riešení vymedzenej právnej otázky napadnutým rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

18. Dovolací súd k otázke namietanému nesprávne právnemu záveru o dôkaznom bremene strany v spore uvádza, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/93/2022 z 30. januára 2024 bol nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 506/2024-54 zo 17. júla 2025 zrušený a vec bola vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Z obsahu jeho odôvodnenia okrem iného vyplýva, že „v otázke delenia dôkazného bremena platí všeobecné pravidlo, že každú procesnú stranu zaťažuje dôkazné bremeno ohľadom skutkových predpokladov jej priaznivej právnej normy (pozri Lavický, P. Dôkazné bremeno v civilním soudním řízení, Leges, 2017, s. 144; Gešková, K. O dôkaznom bremene, Súkromné právo 3/2024). O tomto pravidle v zásade nebolo v konaní pochýb a zhodli sa na ňom sporové strany a aj sudy. Toto všeobecné pravidlo delenia dôkazného bremena sa uplatní vždy, pokiaľ sa neuplatní niektorá z výnimiek, ktorými môžu byť výslovná zákonná úprava, vyvrátiteľná právna domnienka alebo sudcovská tvorba práva; výnimky v tomto konaní identifikované neboli. Pravosť súkromnej listiny preukazuje osoba, ktorá z nej vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky. Pravosť a pravdivosť sa pri

súkromných listinách nepredpokladajú; dôkazné bremeno leží na tom účastníkovi, ktorý zo súkromnej listiny vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky (III. ÚS 120/2020, ZNaU č. 29/2020, III. ÚS 288/2016, 4Cdo/13/2009, 4Cdo/170/2021). Ak teda konajúce súdy prijali záver, že dôkazné bremeno bolo na žalobcovi, tento záver nie je správny a je aj v rozpore s ustálenou súdnou praxou. Ak dôjde k popretiu pravosti súkromnej listiny, pravosť tejto súkromnej listiny sa stane spornou. Dokazovanie pravosti súkromnej listiny však nemusí byť nevyhnutne preukazovaná výlučne znaleckým dokazovaním, ale súd by mal využiť aj iné dôkazné prostriedky, napr. prihliadnuť na skutočnosť, že sa na základe uvedenej spornej listiny, napr. zmluvy, plnilo alebo že sa zmluva po určité obdobie rešpektovala, že podpísanie určitej listiny alebo zmluvy je zrejmé aj zo vzájomného kontextu vzťahov a bežnej praxe medzi stranami. Ak súd pristúpi k znaleckému dokazovaniu, prípadné bremeno poskytnutia dostatočného množstva porovnávacieho materiálu bude aj na osobe, ktorá pravosť popiera, ak je táto osoba objektívne spôsobilá tieto podklady poskytnúť, a preto súd môže jej prípadnú nesúčinnosť pri prekonaní informačného deficitu vyhodnotiť v jej neprospech (Macur, J., *Vysvetľovací povinnosť strany nezatíženej dôkazným bremenom v civilnom soudním řízení. Právní rozhledy*, 2000, č. 5; podobne aj Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp. zn. 22 Cdo 883/2010). Súd musí poskytovať súdnu ochranu spravodlivo, ale zároveň funkčne. Stav non liquet predstavuje stav, kedy súd už vyčerpal všetky možnosti pre objasnenie skutkového stavu a napriek tomu sudca nenadobudol vnútorné presvedčenie o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdených skutočností, ktoré zodpovedá požadovanej miere dôkazu, teda nenadobudol požadovanú mieru vnútorného presvedčenia. Ak nastane stav non liquet, súd musí existenciu tohto stavu dôkladne odôvodniť. Musí sa zaoberať mierou dôkazu a odôvodniť, prečo nenadobudol vnútorné presvedčenie ani o pravdivosti, ale ani o nepravdivosti skutkových tvrdení, aké pochybnosti mal a prečo ich považoval za vážne. Možno povedať, že stav non liquet nie je v procesnom práve žiaduci, nemá ísť o bežný jav“. V kontexte uvedeného dovolací súd len dodáva, že právny záver vyplývajúci zo zrušeného rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/93/2022 z 30. januára 2024 vo vzťahu k riešenej právnej otázke nie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Z dôvodu jeho zrušenia nemožno uvedené rozhodnutie preto považovať ani za rozhodnutie s iným právnym názorom iného senátu najvyššieho súdu, preto konštatuje, že nastolená otázka v dovolaní nie je posudzovaná rozdielne, preto nie je daný dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

19. Dokazovanie je v sporovom konaní ovládané prejednávajúcou zásadou (§ 185 a nasl. CSP). Civilný sporový poriadok zvyšuje procesnú zodpovednosť strán v dokazovaní a obmedzuje aktivitu súdu pri navrhovaní, a teda aj vykonávaní dôkazov. S dokazovaním sú spojené povinnosti strán, ktoré strany musia splniť ešte predtým ako súd začne dokazovať. Dôkazné bremeno možno charakterizovať ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôkazné bremeno spočíva na tej strane sporu, ktorá z existencie tvrdených skutkových okolností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky (m. m. II. ÚS 38/2015). Posúdenie dôkazného bremena je súčasťou zisťovania skutkového stavu a hodnotenia dôkazov, ktoré zahŕňa aj aplikáciu a interpretáciu hypotézy hmotnoprávnej normy, od ktorej sa odvíja rozloženie dôkazného bremena. Správne rozloženie dôkazného bremena vedie k vymedzeniu zisťovaných skutočností a je nevyhnutným predpokladom na správne uplatnenie zodpovednosti účastníka za neunesenie dôkazného bremena, a tým priamo aj k obsahu výroku rozhodnutia vo veci samej (m. m. IV. ÚS 35/2012).

20. Za dôkaz môže v civilnom procese slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Jedným z takýchto dôkazov je listina ako dôkazný prostriedok zachytený na hmotnom podklade, ako je papier alebo podobná látka, ktorý je možné súdu predložiť (§ 204 CSP). Pri posudzovaní listín je významné rozlišovanie listiny na verejné a súkromné. Verejnou listinou sú rozhodnutia súdov, správnych orgánov alebo notárske zápisnice. Všetky ostatné listiny sú považované za súkromné. Na rozdiel od súkromných listín verejné listiny podávajú, ak nie je dokázaný opak, plný dôkaz o pravdivosti toho, čo je v nich osvedčené alebo potvrdené. Podstatnými aspektmi dokazovania listinou sú predovšetkým jej pravosť, teda či je vydaná tým, kto je označený ako jej autor alebo vystaviteľ. Ďalšími aspektmi je jej pravdivosť alebo správnosť, teda súlad jej obsahu so skutočnosťou. Spochybnením listiny je potrebné rozumieť tvrdenie a preukázanie skutočností, ktoré robia pravdivosť jej obsahu pochybnou. Pri súkromnej listine stačí popretie jej pravosti alebo správnosti druhou stranou.

21. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

22. Citované ustanovenie zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu a to povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti relevantne tvrdiť, teda uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce, má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, ktorá sa prejaví v meritórnom rozhodnutí veci. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť, a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Každý má tvrdiť v zásade tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti (Števíček, M., Ficová, S., Baricová J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C.H. Beck, 2016, 568-569 s.).

23. V danom prípade skutočnosť, že na podanie žaloby o určenie neplatnosti závetu boli súdnym komisárom odkázaní žalobcovia, na rozložení dôkazného bremena nič nemení. Zo Správy občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu ČR č. Cpj 165/82 z 18. júna 1989, R 49/1982 vyplýva, že otázku, ktorá zo strán má povinnosť tvrdenia a dokazovania musí súd riešiť v súlade s hmotnoprávnym vzťahom, o ktorý v konaní ide, teda nezávisle na tom, ktorej strane bolo uložené podanie žaloby. Hmotnoprávny vzťah je pritom taký, že ten, kto sa dovoľáva závetu, uplatňuje svoje subjektívne právo, preto v zmysle teórie noriem, musí osoba dovoľávajúca sa existencie závetu preukázať splnenie podmienok, ktoré norma zakladajúca jej subjektívne právo vyžaduje na jeho vznik.

24. Najvyšší súd v uznesení z 27. novembra 2023 sp. zn. 9Cdo/187/2022 k nastolenej otázke dôkazného bremena uviedol, že „Rozhodovacia prax dovolacieho súdu sa už ustálila v názore, v zmysle ktorého pri súkromnej listine stačí formálne popretie jej správnosti druhým účastníkom, aby nastúpila dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno toho účastníka, ktorý tvrdil skutočnosti, ktoré mali byť súkromnou listinou preukázané (porov. rozsudok najvyššieho súdu z 1. marca 2010 sp. zn. 2Cdo/199/2005, obdobne sp. zn. 1Cdo/15/03). Napriek skutočnosti, že predmetný právny názor bol prijatý ešte za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy civilného konania, rozhodovacia prax dovolacieho súdu na uvedenom zotrvala aj po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť CSP, ktorý obdobne ako zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) neobsahuje osobitné ustanovenia vo vzťahu k súkromným listinám (napr. sp. zn. 4Obdo/50/2018, 5Obdo/51/2020). Listiny sú jedným z tzv. klasických (zákonom pomenovaných) dôkazných prostriedkov v civilnom procese a intenzita ich dôkaznej sily je rozdielna podľa toho, či ide o listiny verejné alebo ostatné, ktoré sa označujú ako súkromné. V civilnom konaní pri dokazovaní listinou skúma súd jej pravosť, t. j., či pochádza od toho, kto je na nej ako vydavateľ podpísaný, či nie je jej obsah porušený a ďalej správnosť jej obsahu. Ak verejná listina obsahuje osvedčenie alebo potvrdenie nejakej skutočnosti, potom potvrdzuje aj pravdivosť tejto skutočnosti, pokiaľ nie je dokázaný opak. Tým sa líši od súkromnej listiny, kde stačí popretie správnosti jej obsahu k tomu, aby jej správnosť (pravdivosť) musela byť preukazovaná tým, kto sa jej dovoľáva (porov. rozhodnutie najvyššieho súdu z 5. marca 2021 sp. zn. 5Obdo/51/2020). Zásadný rozdiel medzi verejnou a súkromnou listinou tak spočíva v ich dôkaznej sile. Kým pravá verejná listina môže byť zbavená svojej dôkaznej sily len tým, že účastník tvrdí skutočnosti a navrhne dôkazy, ktorými bude preukázaná nepravdivosť obsahu listiny, pri súkromnej listine stačí formálne popretie jej správnosti druhým účastníkom, aby nastúpila dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno toho účastníka, ktorý tvrdil skutočnosti, ktoré mali byť preukázané súkromnou listinou (porov. tiež rozhodnutie najvyššieho súdu z 31. júla 2019 sp. zn. 4Obdo/50/2018). Povedané inak, kým obsah verejnej listiny to, čo je v nej osvedčené alebo potvrdené treba považovať za pravdivý, pokiaľ nie je preukázaný opak, pri súkromnej listine možno spochybníť tak jej pravosť, ako aj jej obsah (pravdivosť) čírou námietkou, v dôsledku ktorej bude potom potrebné súkromnú listinu posúdiť v rámci voľného hodnotenia dôkazov, pričom dôkazné bremeno strán pravosti i pravdivosti obsahu je na tom, kto sa listiny dovoľáva [porov. rozsudok najvyššieho súdu z 1. septembra 2003 sp. zn. 1Cdo/15/03 (ZSP

60/2003)]“.

25. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/13/2009 z 24. februára 2010 k riešenej otázke unesenia dôkazného bremena vyslovil záver, že „u súkromných listín je treba rozlišovať ich pravosť, teda skutočnosť, že súkromná listina pochádza od toho, kto je v nej uvedený ako vystaviteľ, a správnosť, t. j. pravdivosť. Ak vystaviteľ popiera pravosť súkromnej listiny, leží dôkazné bremeno ohľadne pravosti listiny na tom účastníkovi, ktorý zo skutočností v listine uvedených vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky.“

26. V nadväznosti na uvedené dovolací súd poukazuje aj na judikát R 14/2010 v znení právnej vety: „Pravá verejná listina, o ktorej správnosti nevzišli v konaní pochybnosti, môže byť zbavená svojej dôkaznej sily len tým, že účastník tvrdí skutočnosť a ponúkne dôkazy, ktorými bude preukázaná jej nepravdivosť. Pri súkromnej listine stačí formálne popretie jej správnosti druhým účastníkom, aby nastúpila dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno toho účastníka, ktorý tvrdil skutočnosť, ktoré mali byť súkromnou listinou preukázané. Pri verejnej listine teda dôkazné bremeno spočíva na tom účastníkovi, ktorý popiera jej správnosť“, ktorý právny záver z neho vyplývajúci je vo vzťahu k posúdeniu popretia správnosti súkromnej listiny použiteľný na danú vec.

27. V rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/81/2010 z 31. mája 2010 najvyšší súd dospel k záveru, „že samotná skutočnosť, či účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosť navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti“ (m. m. 4Cdo/170/2021).

28. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd konštatuje, že dovolatelia dôvodne namietali odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení otázky na kom spočíva dôkazné bremeno pri spochybnení pravosti súkromnej listiny, preto dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v súlade s § 449 ods. 1 a 2 CSP a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

29. Podľa § 455 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

30. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie doplniť dokazovania za účelom zistenia relevantných skutkových okolností pre záver o posúdení namietanej neplatnosti holografného závetu poručiť. Pri posudzovaní otázky (ne)unesenia dôkazného bremena je potrebné zohľadniť právny záver vyplývajúci z bodov 18., 24. a 27. tohto rozhodnutia.

31. Podľa § 439 CSP dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý dovolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a dovolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

32. Výdanie uznesenia o náhrade trov konania v konkrétnej výške je jednostranne závislé od existencie právoplatného rozhodnutia vo veci. Zrušením rozsudku odvolacieho súdu uznesenie o výške náhrady trov konania ako závislé rozhodnutie stratilo svoj podklad. Bez nadväznosti na predchádzajúce (zrušené) rozhodnutie by zostalo uznesenie o výške náhrady trov konania osamotené, strácalo by rozumný

zmysel, čo by zároveň odporovalo princípu právnej istoty (sp. zn. 4Obdo7/2018, 3Obo/9/2017). Závislým výrokom môže byť nielen dovolaním dotknutý výrok, tvoriaci súčasť napadnutého rozhodnutia, ale aj výrok, ktorý je obsahom iného, samostatného rozhodnutia v danej veci (R 73/2004).

33. Uznesením č. k. 11C/159/2016-199 z 28. júna 2024 v spojení s uznesením č. k. 11C/159/2016-225 z 3. októbra 2024, bolo súdom prvej inštancie právoplatne rozhodnuté o výške priznanej náhrady trov konania. Vzhľadom na zrušenie rozhodnutia vo veci samej, dovolací súd zrušil aj závislý výrok o trovách konania v súlade s § 449 ods. 1 CSP.

34. O trovách pôvodného konania a trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 453 ods. 1 a 3 CSP.

35. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.